

¹⁸Ti süketek, halljatok! Ti vakok, nézzetek föl, és lássatok! ¹⁹Van-e olyan vak, mint az én szolgám, és olyan süket, mint követem, akit küldök? Van-e olyan vak, mint az én megbízottam, olyan vak, mint az Úr szolgálója? ²⁰Sokat láttál, de nem ügyeltél rá, nyitva volt a füled, mégsem hallottál. ²¹Igazsága érdekében akart az Úr nagy és felséges tanítást adni.

Isten megszólított népe!

Nekem szóltál? Bocsánat, de nem hallottam ebben a nagy zajban!

Az ország, de mondhatnám azt is, hogy a világ, újrainduló nagy nyüzsgésében az elmúlt pár hétben többször éltem át én is ezt a pillanatot. A piacról még ide is beszűrődő árusok és szállítók kiáltásai, a térről hallható zene a fiatalok hangszóróiból és a nagy hahotázásaik, az autókban felpörgő motorok zaja, az iskolákban a süketítő csengők hangja és a gyerekek folyosókat és termeket megtöltő zsidongása. Időnként bennem is megfogalmazódott a kérdés az otthon halk neszeiből kilépve: Bár csak csönd lenne! Bár süket lehetnék minderre! Bár ne szólna hozzám senki most egy ideig!

A sok hang, vagy éppen hangzavar időnként tényleg túlterhel bennünket és afelé vezet, hogy inkább közönyössé váljunk a valóban minket megszólító hangokra is. Mert valóban, a külső hangzavar, belső zavart is okoz és ebben a zavarodottságunkban olyan hangokat is elutasítunk magunktól, amelyek nekünk, értünk szólnak.

Szenháromság ünnepe utáni első vasárnapunkon Ágendánk az igéhez kapcsolódóan egy rövid mondatot helyez elénk: Figyelj a hívó szóra!

Elhárító rendszerünk, mondhatni, hogy egyfajta szellemi immunrendszerünk, azonban gyakorta némi túlműködést mutat és teljesíti az előzőekben megfogalmazott kívánságot: Bár süket lehetnék!. És süketé is tesz a hívásra, vagy akár vakká az előttem állóra. Persze nem megy ez olyan könnyen, biztos, ami biztos fel is szerelkezünk füldugókkal és szemkötőkkel is. Olyan kifogásokkal, mint a sietség, a fáradtság, a másik ember hibáinak és szálkáinak a méricskélése. Ő sokkal elveszettebb, sokkal betegebb, sokkal bűnösebb nálam, ez az intő, hívó szó, bizonyára inkább neki szól!

Nem árthat, ha a babiloni fogságban lévő Izrael népével mi magunk is felfigyelünk az alapigénken megfogalmazott hívó szavakra és mi is feltesszük önmagunknak a kérdést: Kire, mire figyelek? Mit hallok meg és mire vagyok süket? Kit látok meg, és ki mellett sétálok el vakon?

Rengeteg felmérés készül, hogy mivel lehet az emberek figyelmét a leginkább felkelteni. Egész iparág foglalkozik azzal, hogy milyen szavak és képek azok, amikkel a leginkább meg lehet szólítani a fogyasztókat, böngészgetőket. Önmagadon is tapasztalod, hogy az utcán haladva: mi az, amire felkapod a fejed, mire van kihegyezve a füled és mit keres a szemed?

Egy gyermek talán még könnyebben észreveszi a különleges mintázatú pillangót a nyíló pipacson, de felnőttként már azon morog, hogy nem nyírták le rendesen a füvet.

Te mit látsz?

Csak a rosszat és folyton kárálsz, kritizálsz, okoskodsz és kötözködsz? Inkább csak szemlélődsz, fölényesen nézed a melletted fizikailag, vagy lelkileg összeroskadó embert? Vagy már csak merengve a nehézségeiden, a fájdalmaidon, az emberi kegyetlenségeken elmormolod magadnak a kérdést: Hol van akkor Isten? Miért nem segít?

A fogságban lévő nép hasonló kérdésekkel küzd. Hol van Isten az ő nyomorúságukban? Elhagyta őket? Vagy talán legyőzték a babiloni istenségek? Esetleg süket és vak? Hát nem hallja meg kiáltásaikat? Nem látja, hogy népe fogságban sínylődik? Hát, mikor tesz már végre valamit? Hol marad a szabadítás, hol késik hatalmával?

Van-e olyan vak, mint az én szolgám, és olyan süket, mint követem, akit küldök? Van-e olyan vak, mint az én megbízottam, olyan vak, mint az Úr szolgálója? Sokat láttál, de nem ügyeltél rá, nyitva volt a füled, mégsem hallottál.

A kiválasztott, az elhívott nép olyannyira vakká és süketé lett, hogy ők vádolják a mindenható Istent azzal, hogy vak és süket. El és megkeserednek a hitetlenségüktől és az Úr felé, Ő ellene szól a panaszuk, hogy elhagyta őket. Mintha a teremtő és szabadító Isten lenne a hűtlen.

Az Úr válasza fogalmazódik meg alapigénken, amikor is a népről, azaz az elhívott követről, küldöttről, megbízotról, az Ő szolgájáról lerántja a leplet, tükröt tart elé és kimondja: Vegyétek észre, hogy ti vagytok a vakok, a süketek, a hűtlenek!. Itt az ideje, hogy észrevegyétek és megértsétek, hogy mi mindent láttatok Isten csodáiból és akaratából, hogy mit is hallottatok az Ő igéje által!

Itt az ideje, hiszen az Úr intése az Ő hívása szól feléd! Ahogy az oltár előtti igénkben is tanúskodott Lázár története: nem halogathatjuk folyton a bűnbánó ráeszmélést saját süket és vak életünkre. Nem kényelmesedhetünk bele a hitetlenségbe, mondván, hogy majd az Úr úgy is tesz valamit, vagy ad még időt.

Pedig ez a kísértés minket is fenyeget! A mi vakságunkat is jól mutatja, hogy a fogságban vádaskodó és hitetlenül kiállító néppel együtt, mi magunk is sokszor inkább a letargiától tesszük hangossá az életünket. Nem látjuk meg, nem szegeződik a figyelmünk a minket kegyelmesen megszabadító Isten akaratára, Jézus Krisztus keresztyénje és az életünk nem a mi mennyei Atyánkat dicsőítő liturgiától válik láthatóvá és hallhatóvá. Így pedig vakvágányon halad az életünk. Ahogyan az ilyen sín, úgy a mi életünk se vezet az Isten által kijelölt célállomásra.

Textusunk kezdő mondatát így olvastuk: Ti süketek, halljatok! Ti vakok, nézzetek föl, és lássatok!. Az alapvetően vádbeszéd stílusú szakaszt nem egyszerűen bevezeti ez a mondat, nem egy címzésről, vagy megszólításról van itt szó. Olvassuk el ezt a mondatot ígéretként, Isten akaratának kinyilvánításaként! Ti süketek, halljatok! Ti vakok, nézzetek föl, és lássatok!

Deutero-Ézsaiást, azaz a második Ézsaiást, az Ószövetség evangélistájának is szokták nevezni. A jó hír hozójának, a szabadítás meghirdetőjének.

Isten hűséges az Ő népéhez, habár a nép folyamatosan elfeledi, majd azt kérdezi, hogy miért hagyta el őt az Úr?

Isten azonban ott van velük a fogság ideje alatt is, nem Ő távolodik el. Féltő szeretete, kegyelmes, óvó karja velük van.

Az amerikai futballban a legfontosabb játékos az irányító. Ő dobja a labdát, a pályán neki kell átlátnia és mozgatnia a játékot, ezt talán sokan tudják is. Azt viszont kevesebben tudják, hogy számára nem a népszerű elkapók, vagy a futók a legbiztosabb, legfontosabb társak, hanem a vakoldali védője. Az előtte lévő emberfalból az a játékos, aki arról az oldaláról védi, amit ő a játékok alatt egyáltalán nem lát, mivel az erről érkező támadásokat esélye sincs észlelni és így reagálni rájuk. Ennek a játékosnak a teljesítménye sokszor nem igazán látványos, időnként még a statisztikák is megfélekedeznek kiemelni a játéka gyakorolt hatását. Nélküle azonban nem működne az irányító játéka, sőt folyamatosan komoly sérülések érnék.

A mi vak oldalunk időnként életünk egészen nagy területét jelenti. Nem látjuk meg a hűségesen ott állót, az óvó kart, a féltő szeretettel értünk munkálkodót.

„Ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!” – kérjük az Úrtól tanult imádságunkban. De komolyan vesszük, igazán értjük ezt a kérésünket? És, ha már a kérést komolyan vesszük, vajon aztán hálát adunk érte?

Ott van Isten akarata, az Ő féltő szeretete a fogságban is, ott vannak csodái az életedben, veled van az Ő kegyelme, Krisztus jelen van az életedben!

Valóban ideje hát, hogy mi is komolyan vegyük a János evangéliumában a farizeusok felé szóló mondatot: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.

Isten, ahogy Izrael után a fogságba, úgy utánunk is jön szabadításunkra, Jézus Krisztus által. Te látod-e, hogy a Szabadító hív, hogy ő megszólít, figyelsz-e a hívó szóra? Vagy te is inkább csak látónak vallodd magad vakon tapogatódzva?

Belőlünk is ki kell szakadjon az őszinte kiállítás, mint a vak, de így is tisztán látó Bartimeusból: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!. Senki más nem tud gyógyító lenni, senki más nem tud megszabadítani, csak Krisztus. Nincs szükséged más népi praktikára, misztikus kezelésre, vagy valláshalmozó lelkigyakorlatokra! Jézus Krisztushoz kell kiáltanod! Vak vagyok, ments meg! Süket vagyok, gyógyíts meg! Hozzád fordulok mégis, nincs más reménységem!

Az Úr pedig meggyógyítja, megszabadítja az Ő népét, megtartja az Ő szövetségét. A nép hűtlensége és alkalmatlansága ellenére elhívja őket a szolgálatba. Téged is elhív. Elhív, hogy a keresztyén élet valóban Krisztus követését jelentse számodra. Elhív, hogy légy szolgálója, követe, küldötte. Mert neki van hatalma és van akaratára, hogy alkalmassá tegye az alkalmatlant és felhasználja a te erőtlenségedet is.

Igazsága érdekében akart az Úr nagy és felséges tanítást adni. – hangzott alapigénk utolsó mondata. A mi megváltó Urunk igazsága, az Ő akaratára, minden emberi gyengeségünk és méltatlanságunk ellenére jelen van és munkálkodik általunk is a világban. Nem a mi erőnk, a mi kiválóságunk által, hanem Isten

Szentlelkének erejéből. Pál apostol szavait mi is magunkénak érezhetjük: A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által..

Imádkozz és őszinte akarattal kérd az Urat, hogy az evangélium formáló és hitet tápláló igéit számodra is tartsa meg a figyelmed középpontjában. Adjon neked értelmes szívet, hogy istenfélelme és az ő szeretet jellemezzen. Adjon látó szemet, hogy rá tudj csodálkozni a megváltó Úr ajándékaira és halló fület, hogy soha ne vesd meg hívását, az Ő igéjét.

Nekem szóltál? – idéztem gyakori kérdésünket a prédikáció elején. A válasz pedig az, hogy „Igen!”. A te mennyei Atyád téged szólít meg, küld téged. Nem azért, hogy te vakként vezessen világtalanokat, hanem, hogy meglátva és meghallva Őt, te is rá mutass egész életteddel és bízó hittel valld akaratát: „nézzetek föl, és lássatok”!

Ámen